

Γεώργιος Χ. Γκίτζιος, *Το Τάμα* (Στερνή ελπίδα)

Σελίδες: 364, δεμένο Διαστάσεις: 17x25 ISBN: 960-8294-20-7

Δεν συνηθίζω, παρά ελάχιστες φορές, να παρουσιάζω διηγήματα και μυθιστορήματα στους αναγνώστες τούτης της εφημερίδας· και όταν το κάνω, ασφαλώς πρόκειται πάντοτε για χριστιανική λογοτεχνία. Σήμερα έχω τη χαρά και την τιμή να παρουσιάσω ένα καταπληκτικό μυθιστόρημα του Γεωργίου Γκίτζιου, τακτικού μέλους της Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών, που συγκινεί βαθύτατα της ανθρώπινες καρδιές. Καταπληκτικό στην πλοκή μιας αληθινής ιστορίας. Καταπληκτικό στην αφήγηση και τη λογοτεχνική επένδυση. Καταπληκτικό σε ψυχογραφικές περιγραφές και ψυχοδιαγνωστικές αναλύσεις. Καταπληκτικό από κάθε άποψη...

...Πολλά, βέβαια, τα μηνύματα του βιβλίου, αλλά τα συνοψίζω σε δυο μόνο: Τη δύναμη της συνείδησης και το λόγο του θείου Παύλου: «Τοῖς ἀγαπῶσι τόν Θεόν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν» (Ρωμ. Η΄ 28).

Το συνιστώ με όλη μου την καρδιά.

MIX. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

Εφημερ. «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» 17 Δεκεμβρίου 2004

Ο συμπατριώτης – Βορειοηπειρώτης από την Κοσοβίτσα – Γιώργος Χαρ. Γκίτζιος, κυκλοφόρησε το 5ο βιβλίο του, με τίτλο «Το τάμα», τρίτο μυθιστόρημά του...

...Επίκεντρο το Άγιον Όρος, η Μοναστική Πολιτεία του Άθω, η Ιερή Κοινότητα που το 1963 γιορτάσαμε μια χιλιετία ζωής. Στέκεται Κιβωτός της Ορθοδοξίας, τόπος ιδιότυπος και μοναδικός, το «Περιβόλι της Παναγίας» όπου ανθεί η ασκητική σοφία, η γαλήνη και η περισυλλογή, η αυτοσυγκέντρωση, σε ναούς λατρείας, προσευχής, μετάνοιας, ταπείνωσης, σκληρής διαβίωσης και τέλος τελείωσης και μέθεξης.

Μέσα στους βράχους, βράχος ασάλευτος και απρόσβλητος στη διαύγεια του αναλλοίωτου κοινοβιακού βίου, θεματοφύλακες οι Μοναχοί του μεγάλου προορισμού. Φρουροί ακοίμητοι του άβατου και της πολύτιμης κληρονομιάς του Γένους και της χριστιανικής παράδοσης, φύλακες των ανεκτίμητων καλλιτεχνικών θησαυρών και κειμηλίων ιστορικών. Όσα εναντίον της παγκοσμιοποίησης, όπου εξαϋλώνεται ο άνθρωπος και δεν πεζεύει στην πεζότητα και την τύρβη.

Ο Γ.Γ. επισκέφτηκε ερημητήρια, κελλιά, εργαστήρια αιογραφίας, καλύβες, συγκροτημένες Μονές, σε πνεύμα μυστικοπάθειας και δεήσεων. Κελλιά σήμερα, μακάβρια κατάλοιπα ανθούσης ζωής που σήμερα ακατοίκητα, έρημα, για να κουρνιάζουν αγρίμια, πτερωτά και σέρπετα. Εν εγρηγόρει η εξέταση, εκεί που ήταν οι λειτουργοί και τηρούντες τους κανόνες, εκεί στο όρος της σιωπής και αυτεπίγνωσης.

Εμείς απ' έξω, νιώσαμε τη θεωτική παρουσία, μια ολοκληρωμένη οντότητα ειδικής κοινωνίας μαυρόντυπης, με το έμβλημα της ηθικής και της ευλάβειας και στην αγνή ηδυπάθεια δοσμένοι, τη λυτρωτική. Ένα κανάλι επικοινωνίας των γήινων με το υπερβατικό. Γι' αυτό σταθήκαμε συλλειτουργοί κοντά του και συνοδοιπόροι, στην έγγραφη εκτύλιξη των δικών του δυνατοτήτων. Γιατί όλα τα εξετάζει με ευρυγώνιο φακό, μεγεθυντικό και τρισδιάστατο.

Συνταξιδευτές νοερά με το ρεμβασμό, την έκσταση, την άοριστη λαλιά. Προσκυνούμε κατοικία με άφωνα προσευχή και ο συγγραφέας μάς μεταγγίζει συναρπαστικά την υπερευαισθητοποιημένη ψυχή του, τη φυσιολατρεία, την ποιότητα κατανομής, την ενεργό και ζώσα πίστη. Συναισθηματικό στο έπακρον το πλησίασμα των αφιερωμένων, στην ερημοσύνη και τη σιγή. Και μας περιδιαβάζει στον πόλεμο, στην Κατοχή, τον εμφύλιο. Σκηνικό κοντά του, στολίδι του αγράμπελες με σταυρανθούς και αγιοκλήματα. Ο τρόπος γνώσεως γνήσιος και αυθεντικός και η επαφή ανταποκριτική με τους ρασοφόρους ερημίτες, ανυπόκριτη. Είδαμε μαύρες σκιές του πόνου, θητευτές της ανώτερης αποστολής. Είναι κατηγορηματικός και υπεύθυνος. Ένα αφιέρωμα ελεγειακής απλότητας, με λίαν συγκινητική την εξομολόγηση των μυχιών.

Μας αναβιώνει παραστατικά, με οργανική σύνδεση εμβέλειας, αρμόζουσα θετικά στην συνθετική πλοκή και κατάταξη. Η ιστόρηση αρχιτεκτονική, σε ενόπτη, ρεαλιστική, χωρίς τη μεσολάβηση φαντασιώσεων και υπερβολών. Κοντά του βοηθεί η ενόραση, η διαίσθηση, η παρατήρηση συνοδός.

Δημοτική γλώσσα αρεστή, πεζοτραγουδισμένη, σε μοτίβο ποιητικό. Ευχέρεια στη γραφή και πιστή η απόδοση εντυπώσεων, βιωμάτων και εμπειρίας και θυμημάτων. Φιλοσοφεί και ισότιμα στοχάζεται. Πολύ ρομαντικός, λυρικότατος, μάστορας της περιγραφής εναργούς και λουλουδιασμένης, σε ουσία και λεπτομέρειες. Εικόνες χειροπιαστές και άμεσες, σαν ο Γ.Γ. έχει προσλαμβάνουσες παραστάσεις από φαμπίλι και μελέτη, διανθίζοντας το λόγο με αφομοίωση, μεταφορές, συμβολισμούς.

Καλλιτέχνης στις νότες, καλλιτέχνης και στο λόγο, φωτισμένου Απολλώνειο φως. Ένα ευσυνειδήτα δουλεμένο κείμενο, εξονυχιστικά. Νοητικά αιθεριωμένο, αισθηματικό και αισθητικό.

Ο Γ.Γ. μας έδωσε ένα βιβλίο με χριστιανικό προσανατολισμό και σέβας, μια στέρια αποδεικτική και δυναμική μαρτυρία σε ατμόσφαιρα δέους και ορθής αποτίμησης. Μας μετουσιώνει θεσπέσιες θέσεις και βρίσκει τον εαυτό του στο ευλογημένο και αγιασμένο δώρο. Αξίωμά του, να εμφυτεύσει την αίσθηση ακέραια, σωστή την αντίληψη, την παρατηρητικότητα άγρυπνη, την ψυχογράφηση παρούσα και σύμφυτη με την ενδοσκόπηση των καλογέρων και αναχωρητών.

Δεν έγραψε μυθείματα και παραμύθια. Αφορά την πραγματική ιστορία του Ισίδωρου Νάκου, με το όνομα της χειροτονίας του Αβραάμ και Διακαντώνη.

Στο κελλί του σήμερα ερήμωση, εγκατάλειψη, θρηνωδία και ο Γ.Γ. στρατολογημένος, στην κατάντιά του. Εκεί βρήκε στην κρύπτη ένα τετράδιο αυτοβιογραφίας, επιστολές και κοσμήματα.

Ο ίδιος γλίτωσε από το απόσπασμα της εκτέλεσης, σκοτώθηκε η σύζυγος από κατακτητές, άφησε ένα αγοράκι επτάχρονο και ορφανό κι αυτός εμόνασε στο Όρος για να χαθούν τα ίχνη του. Ο γιος του φιλόλογος ανταμώθηκε στα στερνά του, εκεί στην ερημική θλίψη, στον τόπο της μαρτυρικής συνειδήσης. Κι έτσι ξεπληρώθηκε το τάμα του Μοναχού, να δει ο πατέρας το γιο του που απέκτησε και παιδί του παιδιού του και να πεθάνει ήσυχος κι ευτυχισμένος.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΡΕΛΛΗΣ

Εφημερ. «Η ΕΡΕΥΝΑ», 24 Μαΐου 2004

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ Χ. ΓΚΙΤΖΙΟΣ είναι ο Β/Ηπειρώτης συγγραφέας, που γεννήθηκε το 1925 στην Κοσοβίτσα και ήρθε στην Αθήνα το 1932 όπου μένει μόνιμα μέχρι σήμερα, εκλεκτός κι αγαπητός φίλος μου, πνευματικός συνοδοιπόρος στην Εταιρία Ελλήνων Λογοτεχνών. Έχει ανώτερη μουσική κατάρτιση και στα Ελληνικά Γράμματα, περ' απ' τις συνεργασίες του στις ηπειρωτικές εφημερίδες και τα περιοδικά, ασχολήθηκε με όλα τα είδη του λόγου (διήγημα, μυθιστόρημα, ποίηση, θέατρο ή δοκίμιο), σεμνοπρεπώς και με αξιοπρέπεια, όπου τύπωσε πέντε βιβλία.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ μυθιστόρημα που σε «εγκάρδια προσφορά» με τίμησε, έχει εκδοθεί από τη «Νόηση» (2004). Έχει όμορφη μακέτα εξωφύλλου των παιδιών του: Σωτήρη Ζαφείρη και Κων/νας Γκίτζιου-Ζαφείρη. Είναι σε μεγάλο σχήμα και φαντάζουν τα βυζαντινά στοιχεία του εξωφύλλου και τ' Αρχιγράμματα από την ίδια οικογένεια στις σελίδες. Έτσι δίνει την εντύπωση στον αναγνώστη ότι πρόκειται περί εκκλησιαστικού εγκοπλίου, όταν έχει 363 σελίδες και το οπισθόφυλλο, πάλι σε βυζαντινή γραφή, μαρτυράει του λόγου μας το αληθές. Καλοδουλεμένο κείμενο – μυθιστόρημα – μαρτυρία, μας εστιάζει την προσοχή μας, στο «Θεοφρούρητο Όρος του Άθωνος», το Άγιον Όρος, με τη Μοναστηριακή Κοινότητα στο «Περιβόλι της Παναγιάς», που είναι καταφύγιο ηρεμίας και περισυλλογής των ανθρώπων.

ΤΟ ΤΑΜΑ, το μυθιστόρημα του Γ. Γκίτζιου, όπως μας εξηγεί ο ίδιος, στην «Εισαγωγή» του, έχει βαθιές ρίζες στην οικογένειά του. Αναφέρεται απ' το 1936 κα τις δυσμενείς συνθήκες του 1940, με τον εμφύλιο του 1946-49, ώσπου τ' όνειρό του «ξεσκεπάστηκε κι ο δρόμος για το Άγιον Όρος άνοιξε τον Μάη του 1988», θα μας πει παρακάτω. Κίνησε τη μνήμη του αυτό το ταξίδι, τα στοιχεία που είχε και έπρεπε να βγάλει το «Οδοιπορικό» του. «Στάθηκε άτυχο» γιατί έπιασε πολλές σελίδες και δεν μπόρεσε να δημοσιεύσει, λόγω του όγκου. Ξαναβρέθηκε στ' Αγιορείτικα Μοναστήρια και μονοπάτια τον Μάιο του 1989, που γέμισε τα συρτάρια από σελίδες γραμμένες από το Άγιον Όρος. Μας μιλά για τη γέννηση του μυθιστορήματος με τον τίτλο «ΤΑΜΑ», και το δικό του «τάμα», αφήνοντας το Οδοιπορικό, εμπλέκοντας την ιστορία, λαογραφία, πραγματικότητα, χαρακτηριστικά της σύγχρονης ζωής, στηριγμένο πάνω στην αυτοβιογραφία του μοναχού Αβραάμ (Ισίδωρου) και ανακάλυψε μέσ' από το «Βιβλίο των Επισκεπτών», που κρατούνε στ' Αρχονταρίκι, το παιδί του, ύστερα από πάρα πολλά χρόνια απογοήτευσης. Συγκινητικές οι τελευταίες στιγμές και ο επίλογος με τον «Αρχοντάρη» - ιερομόναχο Αβραάμ και τον γιο του Κων/νο Νάκο, καθηγητή Φιλολογίας, ύστερα από τριάντα τέσσερα χρόνια. «Την ώρα που έσβηνε ξαλαφρωμένος χωρίς παράπονο».

ΕΣΤΙΑΖΕΙ την προσοχή του αναγνώστη σε πολλά γεγονότα ο συγγραφέας Γ. Γκίτζιος. Η είσοδος του Γερμανικού αποσπάσματος στις Καρυές (28 Μάη του 1944), αλλά και του Ελασίτη «Καπετάν Στέφου» με την ομάδα του. Ακόμα το απόσπασμα Χωροφυλακής με τον Σταθμάρχη Δημ. Καρβελά. Όλα περνούν από το περισκόπιο και χλωτίζουν τη μνήμη, σήμερα που εξαυλώνονται με το πέρασμα τόσων χρόνων. Όταν, όλα ζητούν ηρεμία και απομόνωση. Την Αθωνική Πολιτεία επισκέπτονται χιλιάδες, για προσαρμογή, συμμετοχή, καθημερινή δραστηριότητα στο μοναστικό βίο, με τους σκληρούς κανόνες της.

ΣΚΑΡΦΑΛΩΝΟΥΜΕ με τη σκέψη μας το δρόμο που πήρε ο Γ. Γκίτζιος, σε δυσκολοπλησίαστες βραχώδεις παραλίες, αλλά φιλόξενες καρδιές και ματώνουμε στα κυματοδαρμένα καταφύγια, τα «Κελιά» και «Κελλιά», τα μέσα κι έξω, των Μοναστηριών, που μας κάνει τον διαχωρισμό, με το «λ» και τη λειτουργία τους.

ΛΟΓΟΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ βγαίνει σκύβοντας πάνω στις σελίδες του τίμιου και αληθινού έργου: «Το Τάμα», που

ζυμωνόμαστε με την αγωνία και την ελπίδα, απελπιζόμαστε και προσδοκούμε. Με την αμεσότητα του λόγου του, την ειλικρίνεια τη γόνιμη συνθετική δύναμη, ο σεμνός εργάτης του πνεύματος Γιώργος Γκίτζιος, ερμητικά κλεισμένος στο εργαστήρι του, μας προσφέρει μουσικό ή λογοτεχνικό έργο, με συνθετική δύναμη αγάπης, σεβασμού και στέρεη αμεσότητα, ανθρώπινης προσφοράς.

ΝΗΦΑΛΙΟΣ και ήπιος, ευπρεπής, κατέχει αναμφίβολα μian ιδιαίτερη θέση στην πνευματική δημιουργία του τόπου μας. Κρυστάλλινες μας προβάλλουν οι θρησκευτικές εικόνες από τη μοναστική ζωή στον Άθω, που κάνει οξύτερες παρατηρήσεις. Ζηλευτή θέση κατέχει στο θεολογικό περίβολο, εμπιστοσύνη που παρέχουν και συγκινεί ιδιαίτερα με τον τρόπο που βαθαίνει τον ειλικρινή εκφραστικό λόγο του. Διεξοδικά μιλάει στα θέματα της θρησκείας, προσανατολίζοντας τον καλόπιστο αναγνώστη με την αδιάκοπη επαγρύπνηση, τη στάση και τα επιχειρήματα.

ΟΙ ΗΘΙΚΕΣ συντεταγμένες ακολουθούν κάθε βήμα τον Γιώργο Γκίτζιο, που συγκερνά με την άγρυπνη επιταγή την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Σμιλεμένο και ανάγλυφο είναι το μυθιστόρημά του, εξοπλισμένο με αρετές (έχει ο ίδιος) με αντίληψη και γνώσεις, στολισμένο με τη μεγαλοπρέπεια του λόγου, την ψυχική του κατάνυξη, δείχνει μια ικανότητα απaráμιλλη γι' ανανέωση των εμπνεύσεών του, από το διαφορετικό σφρίγος στην προσέγγιση. Ο Γ. Γκίτζιος δεν κουράζει στις λεπτομέρειες της περιγραφής των ευγενικών κυματισμών και συναισθημάτων. Αδρός ο λόγος, ομορφοαρμονισμένος, δουλεμένος με ολοζώντανες εικόνες, γεμάτος δράση, μορφοποίηση και εκφραστικότητα. Είναι μήνυμα πίστης προς το θείο!

ΛΕΥΤΕΡΗΣ Β. ΤΖΟΚΑΣ

Εφημερ. «ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΝΕΑ»

Πρόσφατα από τις «Εκδόσεις Νόηση» κυκλοφόρησε ένα νέο έργο του γνωστού συγγραφέα Γεωργίου Χ. Γκίτζιου με τον τίτλο «Το Τάμα», που έρχεται να προστεθεί στη σειρά των επιτυχημένων βιβλίων του «Ξεχασμένες αρμονίες», «Περπατώντας στη γη», «Αντίο πατρίδα», «Οι αδικοχαμένοι».

Πρόκειται για έναν καλαίσθητο τόμο, τετρακοσίων σελίδων, μεγάλου σχήματος και με μια έξοχη μακέτα εξωφύλλου, φιλοτεχνημένη από τους: Σωτήρη Ζαφείρη και Κωνσταντίνα Γκίτζιου - Ζαφείρη.

Το βιβλίο αυτό χαρακτηρίζεται από μια θαλερή περιπλάνηση στο Θεοφρούρητο Όρος του Άθωνα στις ιστορικές του μονές και στις σκήτες του και αποβλέπει στην όλη επικοινωνία μας με τη μοναστική ζωή της Αθωνικής Πολιτείας.

Είναι ακόμη «Το Τάμα» του Γεωργίου Χ. Γκίτζιου, ένα πραγματικά γλαφυρό και εν δυνάμει εξαιρετικό και περισπούδαστο οδοιπορικό στα Αγιορείτικα μονοπάτια και με λεπτομερειακή περιγραφή και παρουσίαση του κάθε μοναστηριού, που το καθένα του έχει να προσφέρει και κάτι το ιδιαίτερα δικό του και διαφορετικό από τα άλλα.

Θα σημειώναμε όμως, ότι το έργο αυτό του Γεωργίου Χ. Γκίτζιου δεν είναι μόνο τα στοιχεία που αναφέραμε και επισημάναμε πιο πάνω. Είναι και κάτι άλλο ακόμη. Είναι αυτό, που κυριαρχικά χαρακτηρίζει τον συγγραφέα του. Είναι κυρίως και κατ' εξοχήν η βαθύτατη πίστις του. Μία πίστις, που σύμφωνα με τη ρήση του Τολστόι είναι η δύναμις της ζωής.

Διάχυτη σε όλες τις σελίδες του βιβλίου, παρουσιάζεται και αγκαλιάζει τον αναγνώστη η απαρασάλευτη πίστις του συγγραφέα, έτσι που να μας κάνει να θυμόμαστε εκείνο που ισχυριζόταν ο Γάλλος επιφανής θεολόγος Ιωάννης Λακονταίρ [1802-1861] ότι: «Η πίστις δεν είναι μονάχα μια αρετή. Είναι η ιερή στοά από την οποία περνούν όλες οι αρετές».

Πράγματι, αυτό θα λέγαμε, ότι αναδύεται από «Το Τάμα» του Γεωργίου Χ. Γκίτζιου. Γιατί, «συνεχέστερον νόει τον θεόν ή ανάπνει» κατά τον Σέξτον, [180-230 π.Χ.], Έλληνα φιλόσοφο, αστρονόμο και γιατρό και οπαδό της νεώτερης σκέψης.

Φαίνεται ακόμη ότι ο συγγραφέας του βιβλίου αυτού διακατέχεται και από τη φλόγα του Ξενοφάνη φιλόσοφου και ιδρυτή της Ελεατικής Σχολής, που με το έργο του «Περί φύσεως» δέχεται ότι: «Εις Θεός άρχει θεών και ανθρώπων, όλος όμμα, όλος ους, όλος νους, αναλλοίωτος και ακίνητος».

Όμως δεν είναι μόνο αυτό, που σαν μια τελική γεύση δοκιμάζει ο κοινωνός του έργου «Το Τάμα». Είναι πολλά άλλα ακόμη: Όπως η γλώσσα, που χρησιμοποιεί ο συγγραφέας. Είναι μια γλώσσα ρέουσα, μουσικότατη, εύληπτη, που κάνει εύκολη, άμεση και προπαντός ευχάριστη την πρόσβαση του αναγνώστη για την συνοδοιπορία του με τον Γεώργιο Χ. Γκίτζιο στα Αγιορείτικα μοναστήρια και την αυτοβιογραφία του μοναχού Αβραάμ, που την βρήκε σε κάποιο κελλί, κρυμμένη και βέβαια ξεχασμένη από το χρόνο.

Είναι επίσης και η αβίαστη ροή της περιγραφής του στην πορεία και την ανάπτυξη του γλαφυρού, αλλά και λεπτομερειακού οδοιπορικού του. Και λέμε λεπτομερειακού, γιατί ο συγγραφέας, μ' ένα δεξιοτεχνικό τρόπο, δεν

διστάζει – και χωρίς να κουράζει – να μας περιγράφει και να μας δίνει και με το άνοιγμα ενός τριαντάφυλλου, που ανθεί και ευωδιάζει στο ιερό αυτό «περιβόλι της Παναγιάς», της Αθωνικής Πολιτείας.

Αλλά δεν είναι μόνο αυτά, που διακρίνουν «Το Τάμα». Είναι και η δυνατή εικονοπλαστική ικανότητα που χαρακτηρίζει τον συγγραφέα.

Χωρίς υπερβολή, η εικονοπλασία του διαχέεται από έντονη λάμψη και πλούσιο χρώμα.

Κλείνοντας την αναφορά μας για το έργο αυτό, θα σημειώναμε ότι για το συγγραφέα Γεώργιο Χ. Γκίτζιο θα πρέπει να είναι μια πραγματική κατάθεση της ψυχής του και της πίστης του και έτσι κι εμείς, αναντίρρητα, την αποδεχόμαστε, γιατί όπως και να το δούμε, από οποιαδήποτε οπτική γωνία, «Η πίστις είναι ανωτέρα της λογικής», σύμφωνα με τον Άγγλο ποιητή Μπαίλλεϋ [1816-1902]. Γι' αυτό και ένθερμα το συνηγορούμε για κάθε δημόσια ή ιδιωτική βιβλιοθήκη.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΣΟΥΤΑΚΟΣ

Δημοσιογράφος - Λογοτέχνης

τ. Πρόεδρος της «Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών»

Είναι το 5ο κατά χρονολογική σειρά έργο του, ενώ στα Γράμματα με (έργο) παρουσιάστηκε το 1972 και μας έδωσε τριών μορφών λόγου, λόγον (ποίηση, διήγημα, μυθιστόρημα) και όχι μόνον. Γλαφυρός ο λόγος του στρωμένος σωστά, κατανοητός, πληθωρικός, άρτια περιγραφικός με αφηγηματική χάρη. Σε αυτόν τον τεχνίτη του λόγου απευθύνομαι με θαυμασμό και προσθέτω: Φίλε και ομότεχνε δημιουργέ Γεώργιε Γκίτζιε σ' ευχαριστώ που με το μυθιστόρημά σου (ΤΟ ΤΑΜΑ) μ' έκανες όχι μόνον κοινωνό των ευαισθησιών σου, αλλά και μου γνώρισες ένα μέρος του Παραδείσου «του περιβολιού της Παναγιάς» που ουρανώθηκε στη γη. Μετουρσιωμένος ουσίωσα τις συγκινήσεις, ανησυχίες και ανατάσεις σου και όμορος των υπαρξιακών και μεταφυσικών σου ερεθισμάτων και εναυσιμάτων ένοιωσα την ανάγκη να προσευχηθώ που τόσο είχα ανάγκη.

Σ' ευχαριστώ γι' αυτό το θεσπέσιο ταξίδι αυτών των πνευματικών περιπλανήσεων όπου συνάμα έζησα νοερά και πραγματικά ότι και εσύ. Είναι ένα έργο που είχε – έχει μέσα του φωνή και σε ξύπνησε – έγινε ομολογία πίστεως, προκλήσεως, προσκλήσεως σε κάθε αμφισβητούντα. Πρόσεξα μέσα στις περιγραφικές σου αξιώσεις έναν τεχνίτη του λόγου που η ψυχή του ζητούσε πέρα από τα καθιερωμένα, τα απλά και τα κοινά, χώρους μυστηρίου, απορρήτων στιγμών, αλαλήτων στεναγμών, πνευματικής σαγήνης, ομορφιάς, αδιερευνητών περιοχών ή σκηνών ζωής μεμονωμένων περιπτώσεων και οι απαιτήσεις σου αυτές, της ερευνητικής σου διαθέσεως δικαιώθηκαν αφού έζησες και μας αποκάλυψες και απόρρητα στοιχεία ενδομύχου απαιτήσεως και επιθυμίας ενός πυρακτωμένου πατέρα – μοναχού όπου η έσχατη αίτηση του από τον Θεόν Πατέρα ήτο να δει για στερνή φορά το παιδί του (στοιχεία που αποκόμισες από το τετράδιό του και ήτο και γι' αυτόν ένα τάμα. Πέραν αυτού του γεγονότος με γοητευτική αθωότητα και καλλιτεχνική αναζήτηση μεταμορφώνεις και μεταμόρφωσης σε εικόνα αυτά που βλέπεις και με τη διαισθητική σου σύλληψη σε μία διαρκή παρουσία όχι μόνον καταγράφεις τις συγκινήσεις σου αλλά και μας θέλεις μετόχους της Θείας Χάριτος.

Μας περιάγεις με την προσωπική σου έκφραση και λυρική κατάθεση του νου της ψυχής σου σε ότι οι αιώνες σεβάστηκαν. Εικόνες αγίων, χώρους ιεροπρεπείας, κελλιά, αρχονταρίκια, κήτες σε βιώματα και μνήμες ορθοδόξου πίστεως όπου η λογική της Τέχνης και της Πνευματικής ζωής ωδήγησαν κάποιους εν ζωή σε χώρους υπερβάσεως και εσωστρεφούς διαλόγου. Στο έργο του μας γνωρίζει ότι εμείς δεν ζούμε, δεν γνωρίζουμε και με αρχέτυπο αισθησιασμό νομίζεις ότι θέλει να αναδημιουργήσει ένα κόσμο με την ατμόσφαιρά του και το επιτυγχάνει για να μας επικοινωνήσει με την υπέρβασή του και με την επικοινωνιακή του διάσταση. Ένα έργο μεγάλης ευθύνης ακριβώς γιατί μας θέλει κοινωνούς αναζητήσεως πνευματικών οραμάτων, επιστροφής, μετανοίας και πορείας προς το Φως. Ένα έργο ψυχής που με πολλή διάκριση περνάει αναβιωμένες τις δικές του εμπειρίες συμμετοχής αφού εκεί γεύθηκε την τάση προς την εξαύλωση, την λογική της υποταγής, την εσωτερική γαλήνη που είναι καρπός πάλης, την ψυχική του ευστάθεια, «του θανάτου την νέκρωσιν». Ένα έργο απαίτησης που αντιστάθμισε την υποταγήν του και είδε από κοντά πώς «Η θέωση είναι καρπός της Ορθόδοξος Ασκητικής και Μοναστηριακής ζωής». Το πόνημά του ετυμολογεί και ερμηνεύει κάθε σοφού ανθρώπου το δικαίωμα αφού ερευνά και σμιλεύει τον εαυτόν του (έτσι το είδε) και το εκφράζει αλλά και μέσω αυτού εποπτεύει επικοινωνώντας με τον κόσμο της Αληθείας του Φωτός. Το βιβλίο σου αυτό με προβλημάτισε είδα τον κακής ποιότητας εαυτόν μου όταν γελοιοποιούσα ιδέες και με βοήθησε να ανασυντάξω τις ψυχικές μου δυνάμεις.

Σ' ευχαριστώ.

ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ Ι. ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Συγγραφέας - Δημοσιογράφος - Τεχνοκριτής

Αντιπρόεδρος της «Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών»